

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce:

K.L. X.

státní příslušnost Vietnamská socialistická republika

zastoupený Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem sídlem 702 00
Ostrava, Purkyňova 6

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2019 č. j. OAM-380/LE-VL17-HA13-2019, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jimž žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14. § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *zákon o azylu*).
2. Žalobce namítal, že žalovaný jeho azylová tvrzení označil za nevěrohodná, s čímž nelze v žádném případě souhlasit. Zdůraznil, že ve skutečnosti lze veškeré údajné nedostatky vysvětlit, zjevně problémy s jeho pamětí. Ve skutečnosti tedy žalovaný vycházel pouze z předpokladu nevěrohodnosti a účelovosti jeho výpovědi, aniž by si fakticky vůbec připustil to, že problémem může být jeho zdravotní stav, resp. nedostatky jeho paměti. V takové situaci tedy nebylo na místě zcela odmítnout jeho tvrzení, nýbrž se pokusit jeho zdravotní stav ověřit např. vyjádřením kompetentního lékaře nebo psychologa, aby bylo možné posoudit to, zda jsou tvrzení o ztrátě paměti věrohodná či nikoliv. S ohledem na to, že žalovaný bezdůvodně označil jeho výpověď za nevěrohodnou, vycházejí pouze z vlastních spekulací, dospěl ke zjevně nesprávnému vyhodnocení možné hrozby vážné újmy hrozící mu ve Vietnamu. Napadené rozhodnutí tak pro svoji nezákonnost nemůže obstát. Žalobce dále uvedl, že veškerá argumentace žalovaného týkající se nemožnosti udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12 písm a) je postavena na zpochybňování věrohodnosti a úplnosti jeho výpovědi týkající se jeho ohrožení ze strany Vietnamské státní organizace, která jej nutila k nepřijatelné a nezákonné činnosti. Žalovaný přistoupil k bagatelizaci jím uváděných obav a to pouze na základě odkazu na nedostatečnost jeho výpovědi a informací, aniž by zhodnotil jím konzistentně odkazované potíže s pamětí, doprovázené i objektivními zdravotními obtížemi, včetně hospitalizace. Úvahy žalovaného zásadním způsobem bagatelizují jeho zdravotní problémy svědčící o obtížích vzpomenout si na konkrétní informace o své minulosti ve Vietnamu, přičemž nelze souhlasit s tím, že by si v rozporu se svými původními tvrzeními „nečekaně“ vybavoval podrobnosti svých návštěv ve Vietnamu, a to, že si pamatuje konkrétní datum vycestování, což může stejně tak
svědčit o „ostrůvkovitém charakteru“ jeho paměti.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby, obsáhle citoval z judikatury Nejvyššího správního soudu a konstatoval, že žalobce vycestoval z Vietnamu v roce 2007 zcela dobrovolně se svým cestovním pasem a vízem za účelem výdělečné činnosti. Pobytové povolení v České republice pozbyl vlastním zaviněním, neboť na českém území páchal trestnou činnost. Současně s nepodmíněným trestem odnětí svobody mu soud uložil v březnu 2016 trest vyhoštění z území ČR ve výměře 36 měsíců, který však nerespektoval a na území ČR se zdržoval i nadále, za což byl v červenci 2019 pravomocně odsouzen. V průběhu správního řízení žalobce na položené otázky opakovaně uváděl, že si nevzpomíná, neboť má špatnou paměť. V ostrém kontrastu s tvrzením žalobce se proto jeví skutečnost, že byl schopen uvést přesné datum jeho vstupu na území ČR, tj. 17. 9. 2007, aniž by také v tomto případě argumentoval špatnou pamětí. Dne 23. 7. 2019 se během policejní kontroly prokázal průkazem totožnosti jiné osoby. Dne 13. 8. 2019, tedy 3 týdny poté, v pohovoru uvedl, že jiný doklad u sebe neměl, proto policii předložil uvedený průkaz. Kdo je majitelem průkazu, neví. Má špatnou paměť a nevzpomíná si, odkud průkaz má. Obdobně žalobce argumentoval, když v poskytnutí údajů nejprve uvedl, že od příjezdu do ČR se do Vietnamu asi vrátil, ale nevzpomíná si, neboť má špatnou paměť, aby

následně v průběhu pohovoru potvrdil, že se do Vietnamu vrátil asi dvakrát, přičemž byl schopen uvést i konkrétní okolnosti těchto návštěv. Dle žalovaného výše uvedené skutečnosti nesvědčí ani tak o špatné paměti žalobce, jako spíše o nevěrohodnosti jím uváděného příběhu.

4. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), v mezích žalobních bodů. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). V souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud o žalobě bez nařízení jednání.
5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno žádostí žalobce ze dne 26. 7. 2019. V žádosti, v rámci údajů, které žalobce poskytl k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce sdělil, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky. Vietnam opustil v roce 2007, vycestoval bez potíží se svým cestovním pasem a vízem, při jejichž vyřizování neměl žádné potíže. V České republice pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. O mezinárodní ochranu požádal až poté, kdy mu v souvislosti s výkonem trestu odnětí svobody bylo povolení k pobytu zrušeno. Důvodem žádosti byla legalizace jeho pobytu v České republice. Hlavním důvodem, pro který Vietnam opustil, byla skutečnost, že odmítl členství ve státní organizaci. S ohledem na neurčité nekonkrétní odpovědi žalobce ve vztahu k předmětné organizaci byl žalobce opakovaně poučen o tom, že je povinnen v průběhu řízení poskytovat žalovanému nezbytnou součinost a uvádět pravdivé a úplné informace. Žalobce i poté odmítl sdělit, o jakou organizaci se jedná, pouze opakoval, že více sdělit nemůže s tím, že by ohrožoval svou rodinu. Počátkem roku 2009 jeho rodina, konkrétně manželka a děti, kteří neměli ve Vietnamu žádné potíže, přicestovali za žalobcem do České republiky. Žalobce rovněž uvedl, že při první návštěvě Vietnamu, když tam byl se svou rodinou na dovolené, mu vyhrožovali a požadovali po něm, aby se stal členem organizace. Proto se vrátil zpět do České republiky. Žalobce tvrdil, že byl znovu kontaktován prostřednictvím internetu nebo vzkazu od Vietnamců žijících v České republice, a požadovali po něm, aby se vrátil zpět do Vietnamu. Žalobce opětovně odmítl správnímu orgánu sdělit, co přesně po něm kdo požadoval, odmítl uvést, o jakou organizaci se jedná, jací lidé jej kontaktovali. Ve vlasti byl odsouzen za hazardní hry. V současné době tam trestně stíhán není. Žalobce rovněž uvedl, že po propuštění z výkonu trestu v dubnu 2018 pomáhal manželce, s níž sdílí společnou domácnost. Z České republiky nevycestoval, i když mu zde byl uložen trest vyhoštění, neboť zde má rodinu. Do Vietnamu se odmítá vrátit z důvodu obav ze státní organizace, v níž odmítl členství. Žalobce rovněž tvrdil, že má potíže s hlavou a ve Vietnamu by se nemohl léčit. Bolestmi hlavy trpí od roku 2015, naposledy se v této souvislosti léčil v nemocnici v Teplicích v témže roce. Dne 23. 7. 2019 se žalobce během policejní kontroly prokázal průkazem totožnosti jiné osoby, k čemuž uvedl, že jiný doklad u sebe neměl, proto policii předložil uvedený průkaz. Kdo je majitelem průkazu, neví, což odůvodňoval špatnou pamětí a sdělil, že si nevzpomíná, odkud průkaz má. Žalobce neuvedl žádné další skutečnosti, které by měl správní orgán ve svém rozhodnutí zohlednit, nesdělil ani žádné jiné důvody, které jej vedly k odjezdu z vlasti či k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Na podporu svých tvrzení nedoložil žádné písemnosti, pouze sdělil, že doloží svůj cestovní pas, z něhož bude zřejmé, kdy navštívil Vietnam, cestovní pas však nepředložil. Co se týče dalších

skutkových zjištění z pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, soud v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť tam uvedená skutková zjištění jsou správná a korespondují s obsahem správního spisu. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je legalizace jeho pobytu na území České republiky, neboť pozbyl v České republice povolení k trvalému pobytu. Návrat do vlasti odmítá, neboť má obavy ze státní organizace, v níž odmítl členství a kterou nikterak blíže nespecifikoval. V České republice má rodinu a také trpí bolestmi hlavy, s nimiž by se ve Vietnamu nemohl léčit. Pokud by se do Vietnamu vrátil, neměl by tam o něj kdo pečovat.

6. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu žalobce, ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z cizineckého informačního systému, popisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob, ze dne 2. 10. 2019, z informace ONP, bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 31. 5. 2019, ze správy Mezinárodní organizace pro migraci, údaje o zemi Vietnam 2018, ze dne 28. 1. 2019.
7. Z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany plyne, že žalobce byl se všemi podklady seznámen a uvedl, že nezáleží na tom, zda k podkladům něco uvede, neboť záleží na Ministerstvu vnitra. Žalobce nenavrhoval žádné další podklady pro rozhodnutí a ani neuvedl žádné skutečnosti nebo nové informace.
8. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu soud považuje za zcela dostatečné a přiměřené aktuální datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Z rozhodnutí je patrné, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil.
9. Podle ust. § 12 zákona o azylu, se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec za a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
10. Pronásledováním se podle § 2 odst. 4 zákona o azylu rozumí porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se dle § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí státní orgány, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, vč. mezinárodní organizace kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

11. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobce přes opětovné poučení o povinnosti poskytnout nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace, neposkytl správnímu orgánu úplné a konkrétní informace. Z protokolu o pohovoru s žalobcem zcela jednoznačně plyne, že žalobce pouze opakovaně tvrdil, že odmítl členství ve státní organizaci, v této souvislosti byly vůči němu činěny výhrůžky. Přes opakované poučení ze strany správního orgánu odmítl sdělit, o jakou organizaci se jedná, nevysvětlil ani termín „státní organizace“, neuvedl ani žádné bližší informace k požadavkům či výhrůžkám činěným ze strany státní organizace vůči němu. Soud ve shodě s žalovaným rovněž zastává názor, že azylový příběh žalobce o jeho obavách ze státní organizace nepůsobí ve světle všech okolností, jak jsou popsány v napadeném rozhodnutí, na které krajský soud v podrobnostech odkazuje, důvěryhodně, neboť žalobce neuvedl žádné okolnosti svědčící o jím tvrzených obavách, nespecifikoval, v čem konkrétně jeho obavy ze státní organizace spočívají. Soud zastává názor, že žalobce se snažil tímto příběhem o odmítnutí členství ve státní organizaci vyvolat ve správním orgánu domněnku o důvodech azylově relevantních. Krajský soud nesouhlasí s námitkou žalobce, že správní orgán bagatelizoval jeho zdravotní problémy spočívající v potížích s pamětí, s čímž měly souviset jeho obtíže vzpomenout si na konkrétní informace o své minulosti. Dle názoru soudu nic takového z napadeného rozhodnutí neplyne. Soud zastává názor, že informační deficit nespočíval v potížích žalobce s pamětí, ale v neochotě žalobce sdělit konkrétní informace ve vazbě na jím tvrzené obavy z blíže neoznačené státní organizace. Žalobce totiž na druhou stranu byl schopen uvádět zcela konkrétní i časové údaje, např. o jeho vycestování z Vietnamu, o tom, kdy Vietnam navštívil v mezidobí a další, jak plynou z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Za situace, kdy deficit ve sdělení podstatných okolností zcela zjevně nesouvisí s potížemi s pamětí, nebylo žádného důvodu k tomu, aby si správní orgán za popsaného stavu ověřoval zdravotní stav žalobce o tom, zda jeho tvrzení o ztrátě paměti jsou věrohodná či nikoli. Závěr žalovaného, že žalobce ve své vlasti nebyl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm a zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován, je správný. Protože soud souhlasí s argumentací žalovaného v napadeném rozhodnutí, v němž žalovaný detailně poukázal i na již zmíněný informační deficit, vyplývající z toho, že žalobce neposkytl správnímu orgánu na opakované dotazy úplné a konkrétní informace, v podrobnostech na závěry žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje.
12. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
13. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Ve shodě s žalovaným také soud zastává názor, že žalobce neuvedl a ani správní

orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma, ve smyslu § 14a odst. 1 a odst. 2 zákona o azylu. V napadeném rozhodnutí žalovaný přezkoumatelným způsobem odůvodnil své úvahy o nesplnění podmínek udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Soud s nimi souhlasí, proto na závěry žalovaného v podrobnostech odkazuje. Soud opětovně zdůrazňuje, že žalobce přes poučení o povinnosti poskytnout nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace neposkytl správnímu orgánu úplné a konkrétní informace. Žalobce odmítl poskytnout jakékoliv informace o nespécifikované státní organizaci, jíž se obává, neuvedl žádné konkrétní údaje, které by mohl správní orgán v jeho případě posoudit, přičemž z obsahu správního spisu, zejména pak protokolu o pohovoru s žalobcem, rozhodně nelze dovodit, že by tento informační deficit souvisel s jakýmkoli zdravotními obtížemi žalobce, ale naopak s jeho neochotou.

14. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
15. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 25. 02. 2020

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně